

stellingen in Amsterdam, Den Haag, Haarlem, Utrecht, Leiden en Den Bosch. Het werd de grootste sensatie van de twintiger jaren.

In de Rotterdamse kranten stond op 30 januari 1923 een advertentie met de aankondiging dat op woensdag 31 januari om 8.00 uur 's avonds een grote DADA-avond zou worden gegeven in de Salon Doele door Kurt Schwitters, Theo van Doesburg en Mevrouw Van Doesburg, tegen de voor die tijd pittige toegangsprijzen van f 2,— en f 1,50 + belasting. De Salon Doele was een zaal gelegen op de eerste verdieping aan de zijde van de Coolsingel. Onder deze zaal was gevestigd de Sociëteit Harmonie waar de noblesse van de Rotterdamse heren placht te kaarten en te domineren. Deze sociëteit moet de eer gegeven worden dat zij in 1844 heeft gesticht de fraaie Doele-concertzaal die bijna een eeuw lang het middelpunt was van het muzikaleven. De Salon, een wat armzalige zaal, werd gebruikt als foyer voor de concertzaal waar men een kopje koffie kon drinken tijdens de pauze van de concerten. Een verslag van deze DADA-gebeurtenis in het Rotterdamsch Nieuwsblad zegt het volgende:

Het is ook in Rotterdam een geweldige pan geworden. Tegen acht uur loopt de Doele-salon propvol. Op het zijtooneel zitten de menschen. Tegen de wanden staan ze, dicht opeen gedrongen. En de lucht is vol electriciteit. Af en toe kraait er al iemand. Een kellner, die op het podium een lampje komt recht zetten, krijgt een daverend applaus. Dada! Dada! wordt er gejuicht. Rond de zaal is een nog al groote politiemacht saamgetrokken. Hoofdinspecteur Postmus heeft de leiding. Later komt de hoofdcommissaris zelf en ziet achter in de zaal het relletje mee aan. Onder het publiek zitten hier en daar rechercheurs. Dat ziet er geducht uit. De heer Kurt Schwitters stapt het podium op en houdt een toespraak. Dada is het wezen van onzen tijd! zegt hij. De zaal, om te lachen gekomen, schaterlacht. Onverstoorbaar gaat hij voort. Hij verzoekt de voorstelling niet door rumoer of geroep te verstoren en zooveel mogelijk rust te bewaren. Het antwoord is een gillend gekraai en gefluit. Kalm wandelt dan, achter uit de zaal, luidop in een boek lezend, een keurige meneer in smoking, met een oogglas in het clean-shaved gelaat, door de tusschengang: de heer Van Doesburg. Waar hij langs komt zwijgt men even verbluft. Hij stapt het podium op en zet zich bij een lampje neer. Het licht in de zaal gaat uit. Dan breekt een hel van lawaai los.